

Sygn. akt VIII U 502/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 maja 2017 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Jolanta Łanowy - Klimek
Protokolant:	Małgorzata Skirło

po rozpoznaniu w dniu 25 maja 2017 r. w Gliwicach

sprawy C. S. (S.)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

o wysokość świadczenia

na skutek odwołania C. S.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

z dnia 24 lutego 2016 r. **nr** (...)

zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, iż przyznaje odwołującemu C. S. prawo do ponownego przeliczenia wysokości emerytury przy zastosowaniu przepisu art. 110a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

(-) SSO Jolanta Łanowy – Klimek

Sygn. akt: VIII U 502/16

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 24 lutego 2016r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. odmówił ubezpieczonemu C. S. ponownego przeliczenia podstawy wymiaru emerytury na podstawie art. 110a ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. W uzasadnieniu decyzji ZUS wskazał, iż ubezpieczony po nabyciu prawa do emerytury nie podlegał ubezpieczeniom społecznym.

W odwołaniu od powyższej decyzji, ubezpieczony wniósł o jej zmianę i przeliczenie świadczenia w myśl art. 110a. Ubezpieczony wskazywał, że kontynuował zatrudnienie po nabycia prawa do emerytury w 1985r.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy podtrzymał stanowisko zawarte w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji. ZUS wskazał, iż w dniu 15 marca 2016r. wydał kolejną decyzję odmowną, gdyż nowo ustalony wskaźnik podstawy wymiaru świadczenia z 20 najkorzystniejszych kalendarzowych nie przekracza 250%.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Ubezpieczony C. S. urodził się w dniu (...)

Ubezpieczony od 22 kwietnia 1985r. jest uprawniony do emerytury górniczej, od 1990r. w zbiegu z rentą z tytułu choroby zawodowej. Do ustalenia podstawy wymiaru emerytury organ rentowy przyjął wynagrodzenie z 12 miesięcy od czerwca 1984r. do maja 1985r.

Ostatecznie, po przeliczeniu emerytury, do ustalenia podstawy wymiaru emerytury organ rentowy przyjął wynagrodzenie z 3 lat tj. lat 1986 – 1988, gdzie wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 406,19% i zgodnie z przepisami został ograniczony do 250%.

Ubezpieczony po nabyciu prawa do emerytury kontynuował zatrudnienie.

W dniu 12 lutego 2016r. ubezpieczony wniósł o przeliczenie emerytury na podstawie art. 110a ustawy emerytalno rentowej. Do wniosku załączył zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu na druku Rp-7 za lata 1978 – 1985 i 1989 z (...) SA z okresu zatrudnienia w KWK (...).

Zaskarżoną decyzją z dnia 24 lutego 2016r. (...) Oddział w Z. odmówił ubezpieczonemu ponownego przeliczenia podstawy wymiaru emerytury na podstawie art. 110a ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych wskazując iż ubezpieczony po nabyciu prawa do emerytury nie podlegał ubezpieczeniom społecznym.

Po wniesieniu odwołania ZUS dokonał ponownej analizy sprawy i decyzją z dnia 15 marca 2016r. ponownie odmówił ubezpieczonemu przeliczenia podstawy wymiaru emerytury na podstawie art. 110a ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, wskazując iż ubezpieczony nie spełnia warunków tego przepisów, gdyż nowo ustalony wskaźnik podstawy wymiaru świadczenia przed zastosowaniem ograniczenia, o którym mowa w art. 15 ust. 5 ustawy, jest niższy niż 250%.

Obliczony przez ZUS z 20 najkorzystniejszych lat z całego okresu zatrudnienia tj. lat 1968 – 1989 wskaźnik wysokości podstawy wymiaru świadczenia wyniósł 183,62%

Sąd ustalił, iż w okresie od 23 lipca 1957r. do 28 grudnia 1989r. ubezpieczony był zatrudniony w KWK (...) w K.. Początkowo pracował jako pomocnik ślusarza na powierzchni w okresie od 22 kwietnia 1959r. do 24 sierpnia 1962r. jako ślusarz pod ziemią, od 25 sierpnia 1962r. do 30 czerwca 1963r. jako młodszy górnik pod ziemią, od 1 lipca 1963r. do 31 grudnia 1965r. jako nadgórnik oddziału wydobywczego pod ziemią, od 1 stycznia 1966r. do 28 grudnia 1989r. jako sztygar zmianowy oddziału wydobywczego pod ziemią.

Sąd ustalił, iż nie zachowała się dokumentacja płacowa sprzed roku 1978.

W toku postępowania, Sąd zwrócił się do biegłego z zakresu wyliczenia rent i emerytur, celem ustalenia wysokości wynagrodzenia zasadniczego i dodatków do pensji uzyskiwanych przez ubezpieczonego w latach 1957 – 1978 w KWK (...) i wyliczenia emerytury na podstawie art.110a ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

Na podstawie opinii biegłego sądowego z zakresu emerytur i rent K. S. z dnia 2 stycznia 2017r. (k.35-42) Sąd ustalił, iż wskaźnik wysokości podstawy wymiaru świadczenia z 20 najkorzystniejszych lat kalendarzowych wybranych z całego okresu zatrudnienia, przy uwzględnieniu zarobków z KWK (...) tj. z lat: 1965 – 1966, 1971 – 1973 i 1975 – 1989 wynosi 278% i jest wyższy niż 250%.

Ustalona w oparciu o powyższy wskaźnik emerytura ubezpieczonego wynosił od 1 lutego 2016r. 5.964,09 zł. Po waloryzacji od 1 marca 2016r. emerytura wynosił 5.978,40 zł.

Biegły dokonał odtworzenia wynagrodzenia ubezpieczonego za okres od 23 lipca 1957r. do grudnia 1977r. w oparciu o akta osobowe, nadto w oparciu o postanowienia Układów Zbiorowych Pracy wraz z protokołami dodatkowymi. Biegły wziął pod uwagę stanowiska zajmowane przez ubezpieczonego w poszczególnych okresach zatrudnienia, przysługującą ubezpieczonemu stawkę zaszeregowania w poszczególnych okresach oraz przysługujący dodatek funkcyjny, przy czym z uwagi na brak danych odnośnie wynagrodzenia odwołującego w okresie od 23 lipca 1957r. do 24 sierpnia 1962r., biegły przyjął za ten okres wynagrodzenie wg Układu Zbiorowego z 1957r. dla poszczególnych stanowisk. Biegły doliczył wartość deputatu węglowego, z uwzględnieniem zwiększenia deputatu od listopada 1963r. oraz dodatkowe wynagrodzenie przysługującego na podstawie Karty Górnika. Przy ustalaniu wysokości wynagrodzenia za okres do czerwca 1963r. biegły przyjął normatywny czas pracy średnio 26 dni roboczych. Za okres od 1978r. biegły ustalił wynagrodzenie w oparciu o zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu Rp-7, znajdujące się w aktach organu rentowego.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o akta organu rentowego, akta osobowe ubezpieczonego z KWK (...) i opinię biegłego ds. emerytur i rent K. S. z dnia 2 stycznia 2017r. (k.35-42).

Zebrany materiał dowodowy Sąd uznał za kompletny i wystarczający do poczynienia ustaleń faktycznych. W zakresie dokonanych obliczeń wynagrodzenia Sąd oparł się na opinii biegłego, gdyż biegły w sposób czytelny i precyzyjny dokonał odtworzenia wynagrodzenia, wskazując przy tym dokładnie na jakiej podstawie i w oparciu o jakie założenia dokonał poszczególnych wyliczeń. Biegły wyjaśnił, iż przy wyliczeniu wynagrodzenia przyjął te elementy, których odtworzenie jest możliwe nie uwzględnił natomiast premii i innych dodatków, których odtworzenie obecnie nie jest możliwe.

Ostatecznie też ZUS w piśmie z dnia 28 lutego 2017r. nie kwestionował opinii biegłego, dokonując w oparciu o opinię biegłego własnych wyliczeń i uzyskując wskaźnik wysokości podstawy wymiaru na poziomie 250,01%.

Strony nie zgłaszały dalszych wniosków dowodowych w sprawie.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie ubezpieczonego zasługuje na uwzględnienie.

W niniejszej sprawie bezsporne jest, że ubezpieczony od 1985r. jest uprawniony do emerytury górniczej obliczonej ostatecznie w oparciu o wynagrodzenie z 3 lat kalendarzowych tj. lat 1986 – 1988, gdzie wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 406,19% i zgodnie z przepisami został ograniczony do 250%.

Przedmiotem sporu jest wysokość emerytury ubezpieczonego. Ubezpieczony złożył bowiem w dniu 12 lutego 2016r. wniosek o przeliczenie emerytury na podstawie art. 110a. ustawy o emeryturach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych i zaskarżoną decyzją z dnia 24 lutego 2016r. ZUS odmówił mu przeliczenia podstawy wymiaru emerytury na tej podstawie.

Sąd wskazuje, iż ustawą z dnia 5 marca 2015r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2015r. poz. 552) wprowadzono z dniem 1 maja 2015r. zmiany w przepisach ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych dodając m.in. art. 110a.

Zgodnie z treścią art. 110a ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U. z 2016r., poz.887 ze zm.) wysokość emerytury oblicza się ponownie od podstawy wymiaru ustalonej w sposób określony w art. 15, z uwzględnieniem art. 110 ust. 3, jeżeli do jej obliczenia wskazano podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe na podstawie przepisów prawa polskiego przypadającą w całości lub w części po przyznaniu świadczenia, a wskaźnik wysokości podstawy wymiaru przed zastosowaniem ograniczenia, o którym mowa w art. 15 ust. 5, jest wyższy niż 250%.

Zgodnie z ust. 2 ustalenie wysokości emerytury zgodnie z ust. 1 może nastąpić tylko raz.

Art. 110a znajduje zastosowanie do przeliczenia emerytur przyznanych na starych zasadach tj. obliczonych w myśl art. 53 ustawy emerytalno-rentowej, gdzie bezpośredni wpływ na wysokość świadczenia ma kwota bazowa oraz wskaźnik wysokości podstawy wymiaru świadczenia.

Bezspornie ubezpieczony pobiera emeryturę obliczoną na starych zasadach. Nadto po uzyskaniu prawa do emerytury kontynuował zatrudnienie i wskazał podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne przypadającą w części po przyznaniu świadczenia, gdzie wskaźnik wysokości podstawy wymiaru przed zastosowaniem ograniczenia, o którym mowa w art. 15 ust. 5, jest wyższy niż 250%. Ostatecznie bowiem, obliczony przez biegłego w toku postępowania sądowego – w tym na podstawie dokumentacji osobowej ubezpieczonego – wskaźnik wysokości podstawy wymiaru świadczenia z 20 najkorzystniejszych lat kalendarzowych wybranych z całego okresu zatrudnienia i przypadających w części po przyznaniu emerytury tj. z lat: 1965 – 1966, 1971 – 1973 i 1975 – 1989 wyniósł 278%.

Sąd dał wiarę opinii biegłego, która jest precyzyjna, szczegółowo umotywowana, zaś biegły do odtworzenia wynagrodzenia ubezpieczonego z okresu zatrudnienia w KWK (...) z lat 1957 – 1977 przyjął wyłącznie składniki wynagrodzenia nie budzące wątpliwości, wynikające z akt osobowych ubezpieczonego oraz Układów Zbiorowych Pracy.

Art. 110a ustawy, znajdzie zatem zastosowania do ubezpieczonego, który spełnił wymagane w nim przesłanki.

Mając na uwadze powyższe, Sąd – na mocy (...) § 2 k.p.c. – zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznał ubezpieczonemu prawo do ponownego przeliczenia wysokości emerytury przy zastosowaniu art. 110a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

(-) SSO Jolanta Łanowy – Klimek